

Wyznanie poety wierszoklety

Gdym pisał niegdyś nieskromny poemat,
To co dzień miałem zaprawdę dylemat:
Użyłi naraz w nim onomatopej,
A wiersz to miałby być na pewno trochej,
Czy też posłużyć się niewprawnym jambem,
A rytm podrobić pod kubańską sambę.
I wówczas tak by wybrzmiał niedżezowy//niejazzowy rym:
Hop-siup , tarara albo i rym-cym-cym.
Tu wstawić w wersie chciałbym wielokropek.
Wtem jednak dziarski ów chłopiec-rozdropek,
Na bakier będąc z mą interpunkcją,
Wykrzyknął raz w głos : „Niechże mnie zabiją,
Lecz znowuż jakież nowe hocki-klocki
Chcą wte i wewte wyczyniać panoczki,
Ni stąd, ni zowąd, boć tu wielokropka
Nie trzeba. Winna się zapewne kropka
Pojawić. Przecież gdzie indziej na pewno
Można by z nutką tą bezsprzecznie rzewną
Połączyć znak ów wielkiej niepewności,
Jako że kropki w ogóle jawności
W wypowiedzeniach nie unaoczniają,
We trzy za sobą stojąc tylko dają
To, że naprawdę człowiek się nasili,
Myśląc, cóżeście tutaj nadrobili,
Te niby-punkty do wiersza stawiając”.

Więc już gniewu zupełnie nie tając,
Zrobił, jak widać, na złość tej mądrali
I melanz rymów się doprawdy scalił
W poniekąd dziwne dyktando-wierszydło,
Co nieco jakby mydło i powidło,
A trochę jednak jak kicz częstochowski,
Który napisał był Andrzej Markowski.